

Contele de Saint Germain – un mister nedescifrat

Misteriosul conte de Saint Germain (1712 - 1784) a fost un aventurier european, cu interes pentru știință, alchimie și arte. El a dobândit o poziție proeminentă în înalta societate europeană de la mijlocul secolului al XVIII-lea. Prințul Charles de Hesse-Kassel îl considera "unul dintre cei mai mari filosofi care au trăit vreodată" St. Germain a folosit o varietate de nume și titluri, o practică acceptată în rândul regalității și nobilimii din acea vreme. Printre acestea se numără Marchizul de Montferrat, Contele Bellamarre, Cavalerul Schoening, Contele Weldon, Contele Soltikoff, Graf Tzarogy și Prințul Ragoczy. Pentru a devia întrebările cu privire la originile sale, el făcea afirmații exagerate, cum ar fi că ar fi avut 500 de ani, ceea ce l-a determinat pe Voltaire să-l numească sarcastic "Omul-minune" și că "Este un om care nu moare și care știe totul". Numele său real este necunoscut, în timp ce nașterea și trecutul său sunt obscure, dar spre sfârșitul vieții sale, el a susținut că este fiul Prințului Francisc al II-lea Rákóczi al Transilvaniei. Numele său a făcut ca ocazional să fie confundat cu Claude Louis, Comte de Saint-Germain, un cunoscut general francez.

Presupuneri

Contele pretindea că este fiul lui Francisc al II-lea Rákóczi, Prinț al Transilvaniei, ceea ce ar putea fi greu de crezut. Totuși, acest lucru ar explica bogăția și educația sa fină. Testamentul lui Francisc al II-lea Rákóczi menționează pe fiul său cel mare, Leopold George, despre care se crede că a murit la vârsta de patru ani. Se speculează că identitatea sa a fost păstrată ca o măsură de protecție împotriva

persecuțiilor împotriva dinastiei Habsburgilor. La momentul sosirii sale în Schleswig în 1779, St. Germain i-a spus Prințului Charles de Hesse-Kassel că avea 88 de ani. Acest lucru ar plasa nașterea sa în 1691, când Francisc al II-lea Rákóczi avea 15 ani. St. Germain ar fi fost educat în Italia de către ultimul dintre Medici, Gian Gastone, cumnatul presupusei sale mame. Se crede că ar fi fost student la Universitatea din Siena. De-a lungul vieții sale adulte, a ținut în mod deliberat o pânză confuză pentru a-și ascunde numele și originile reale, folosind diferite pseudonime în diferitele locuri din Europa pe care le-a vizitat.

Marchizul de Crequy a declarat că *Sfântul Germain era un evreu alsacian, pe nume Simon Wolff, și că s-a născut la Strasbourg pe la sfârșitul secolului al XVII-lea sau începutul secolului al XVIII-lea; alții insistă că era un iezuit spaniol pe nume Aymar; iar alții din nou insinuează că adevăratul său titlu era Marchizul de Betmar și că era originar din Portugalia. Cea mai plauzibilă*

teorie, însă, îl face fiul natural al unei prințese italiene și îi fixează nașterea la San Germano, în Savoia, în jurul anului 1710; tatăl său aparent fiind un anume Rotondo, un perceptor de taxe din acel district.

(Phineas Taylor Barnum, *The Humbugs of the World*, 1886.)

Anglia

Potrivit lui David Hunter, contele a contribuit cu unele dintre cântecele din *L'incostanza delusa*, o operă jucată la Haymarket Theatre din Londra în toate sâmbetele din perioada 9 februarie - 20 aprilie 1745. Mai târziu, într-o scrisoare din luna decembrie a aceluiași an, **Horace Walpole** (1) îl menționează pe contele St. Germain ca fiind arestat la Londra sub suspiciunea de spionaj (acest lucru se întâmpla în timpul rebeliunii iacobine din 1745), dar eliberat fără acuzații:

Zilele trecute au capturat un om ciudat, care poartă numele de Contele St. Germain. Este aici de doi ani și nu vrea să spună cine este sau de unde vine, dar mărturisește [două lucruri minunate, primul] că nu poartă numele său adevărat; iar al doilea că nu a avut niciodată de-a face cu vreo femeie - ba nu, nici cu vreun surogat. Cântă minunat la vioară, compune, este nebun și nu foarte sensibil. I se spune un italian, un spaniol, un polonez; un cineva care s-a căsătorit cu o damă cu o mare avere în Mexic și a fugit cu bijuteriile ei la Constantinopol; un preot, un violonist, un nobil de seamă. Prințul de Wales a avut o curiozitate nesățioasă în legătură cu el, dar în zadar. Cu toate acestea, nu s-a făcut nimic împotriva lui; este eliberat; și, ceea ce mă convinge că nu este un domn, stă aici și vorbește despre faptul că a fost luat drept spion.

Contele a susținut două spectacole muzicale private la Londra în aprilie și mai 1749. Cu una dintre aceste ocazii, Lady Jemima Yorke a descris cum a fost "*foarte mult amuzată de el sau de el tot timpul - mă refer la ciudățenia manierei sale, de care este imposibil să nu râzi, altfel știi că este foarte sensibil și bine crescut în conversație*". Ea a continuat: "*A fost un om de treabă: Este o creatură ciudată și cu cât îl văd mai mult, cu atât sunt mai curioasă să aflu ceva despre el. Este de toate cu toată lumea: vorbește ingenios cu domnul Wray, face filozofie cu lordul Willoughby și este galant cu domnișoara Yorke, domnișoara Carpenter și cu toate domnișoarele. Dar caracterul și filozofia este ceea ce pare să pretindă și de care se mândrește foarte mult: celelalte sunt puse pentru a se conforma cu *Les Manieres du Monde*, dar asta se presupune că este caracteristica lui reală; și nu pot să nu-mi închipui că este un mare prefăcut în toate tipurile de știință, precum și că a dobândit cu adevărat o parte solidă în unele.*

Horace Walpole relatează despre St. Germain:

Vorbea italiana și franceza cu cea mai mare ușurință, deși era evident că niciuna dintre ele nu era limba lui; înțelegea poloneza, și în curând a învățat să înțeleagă engleza și să o vorbească puțin [...] Dar spaniola sau portugheza păreau a fi limba lui naturală. Walpole concluzionează că omul era "un om de calitate care fusese destinat Bisericii. Era un muzician prea mare pentru a nu fi fost faimos dacă nu ar fi fost un gentleman." Walpole îl descrie pe contele ca fiind palid, cu părul "extrem de negru" și cu barbă. "Se îmbrăca magnific, avea mai multe bijuterii" și în mod clar primea

"remitențe mari, dar nu făcea nicio altă figură".

Franța

St. Germain a apărut la curtea franceză în jurul anului 1748. În 1749, a fost angajat de Ludovic al XV-lea pentru misiuni diplomatice.

Un mim și comediant englez cunoscut sub numele de Mi'Lord Gower l-a imitat pe St. Germain în saloanele din Paris. Poveștile sale erau mai trăsnete decât ale adevăratului conte (de exemplu, îl sfătuiseră pe Iisus).

Giacomo Casanova descrie în memoriile sale mai multe întâlniri cu "celebrul și eruditul impostor". Despre prima sa întâlnire, la Paris în 1757, el scrie: *"A fost o întâlnire cu un bărbat care a avut loc la Paris în 1757:*

Cea mai plăcută cină pe care am avut-o a fost cu doamna de Robert Gergi, care a venit cu celebrul aventurier, cunoscut sub numele de Contele de St. Germain. Acest individ, în loc să mănânce, vorbea de la începutul până la sfârșitul mesei, iar eu i-am urmat exemplul într-o privință, căci nu am mâncat, ci l-am ascultat cu cea mai mare atenție. Se poate spune cu certitudine că, era un perfect orator, era inegalabil. St. Germain se dădea pe sine drept o minune și urmarea întotdeauna să stârnească uimire, ceea ce reușea adesea să facă. Era erudit, lingvist, muzician și chimist, arătos și un bărbat perfect pentru femei. Pentru o vreme le-a dat vopsele și cosmetice; le flata, nu că le va face tinere din nou (ceea ce, după cum mărturisea cu modestie, îl depășea), ci că frumusețea lor va fi păstrată cu ajutorul unei spălături care, spunea el, îl costa o mulțime de bani, dar pe care o dădea gratuit. Reușise să câștige favorurile doamnei de Pompadour, care îi vorbise despre el regelui, care făcuse

doamnei un laborator, în care monarhul - martir al plictiselii - încerca să găsească puțină plăcere sau distracție, în orice caz, preparând vopsele. Regele îi dăduse contelui o suită de camere la castelul Chambord și o sută de mii de franci pentru construirea unui laborator, iar potrivit lui Saint-Germain, coloranții descoperiți de rege vor avea o influență benefică asupra calității țesăturilor franceze.

Acest individ extraordinar, merit de natură să fie regele impostorilor și șarlatanilor, spunea cu ușurință și siguranță că are trei sute de ani, că știe secretul Medicamentului Universal, că deține o măiestrie asupra naturii, că poate topi diamantele, declarându-se capabil să formeze, din zece sau douăsprezece diamante mici, unul mare, din cea mai fină apă, fără nicio pierdere de greutate. Toate acestea, spunea el, erau pentru el o nimica toată. În ciuda lăudăroșeniilor sale, a minciunilor sale sfruntate și a multiplelor sale excentricități, nu pot spune că l-am considerat jignitor. În ciuda cunoștințelor mele despre ceea ce era și în ciuda propriilor mele sentimente, l-am considerat un om uimitor, așa cum mă uimea mereu.

[Memoriile lui Casanova].

Republica Olandeză

În martie 1760, în plin Război de Șapte Ani, St. Germain a călătorit la Haga. În Amsterdam, s-a cazat la bancherii Adrian și Thomas Hope și a pretins că a venit să împrumute bani pentru Ludovic al XV-lea cu diamante ca garanție. L-a ajutat pe Bertrand Philip, conte de Gronsveld, care a început o fabrică de porțelan la Weesp, ca specialist în cuptoare și culori. St. Germain a încercat să deschidă negocieri de pace între Marea Britanie și Franța cu ajutorul ducelui Louis

Ernest de Brunswick-Lüneburg. Diplomații britanici au ajuns la concluzia că St. Germain avea sprijinul Ducelui de Belle-Isle și, posibil, al Doamnei de Pompadour, care încercau să îl depășească pe ministrul francez de externe, pro-austriac, Duc de Choiseul. Cu toate acestea, Marea Britanie nu voia să trateze cu St. Germain decât dacă acreditările sale veneau direct de la regele francez. *Ducele de Choiseul* l-a convins pe Ludovic al XV-lea să-l renege pe St. Germain și să ceară arestarea acestuia. Conte Bentinck de Rhoon, un diplomat olandez, a considerat mandatul de arestare ca fiind o chestiune de politică internă franceză, în care Olanda nu trebuia să se implice. Cu toate acestea, un refuz direct de a-l extrăda pe St. Germain a fost, de asemenea, considerat impolitic. Prin urmare, de Rhoon a facilitat plecarea lui St. Germain în Anglia cu un pașaport eliberat de ambasadorul britanic, generalul Joseph Yorke. Acest pașaport a fost întocmit "în alb", permițându-i lui St. Germain să călătorească în mai 1760 de la Hellevoetsluis la Londra sub un nume fals, ceea ce arată că această practică era acceptată oficial la acea vreme. De la Sankt Peterburg, St. Germain a călătorit la Berlin, Viena, Milano, Uebergen și Zutphen (iunie 1762), Amsterdam (august 1762), Veneția (1769), Livorno (1770), Neurenberg (1772), Mantua (1773), Haga (1774) și Bad Schwalbach.

Moartea

În 1779, St. Germain a ajuns la Altona, în Schleswig, unde a făcut cunoștință cu Prințul Charles de Hesse-Kassel, care, de asemenea, era interesat de misticism și era membru al mai multor societăți secrete. Conte i-a arătat prințului câteva dintre bijuteriile sale și l-a convins pe acesta din urmă că a inventat o nouă metodă de

colorare a țesăturilor. Prințul a fost impresionat și l-a instalat pe conte într-o fabrică abandonată din Eckernförde pe care o achiziționase special pentru conte și i-a furnizat materialele și pânzele de care St. Germain avea nevoie pentru a continua proiectul său. Cei doi s-au întâlnit frecvent în anii următori, iar prințul a amenajat un laborator pentru experimente alchimice în reședința sa de vară din apropiere, Louisenlund, unde, printre altele, au cooperat la crearea de pietre prețioase și bijuterii. Mai târziu, prințul povestește într-o scrisoare că a fost singura persoană în care contele s-a destăinuit cu adevărat. Acesta i-ar fi spus prințului că era fiul prințului transilvănean Francisc al II-lea Rákóczi și că avea 88 de ani când a ajuns în Schleswig. Conte a murit în reședința sa din fabrică la 27 februarie 1784, în timp ce prințul se afla la Kassel, iar decesul a fost consemnat în registrul bisericii Sfântul Nicolai din Eckernförde. A fost înmormântat la 2 martie, iar costul înmormântării a fost trecut în registrele contabile ale bisericii a doua zi. El a fost înmormântat într-un mormânt privat. La data de 3 aprilie a aceluiași an, primarul și consiliul orașului Eckernförde au emis o proclamație oficială cu privire la scoaterea la licitație a efectelor rămase ale contelui, în cazul în care nicio rudă în viață nu va apărea într-o perioadă de timp desemnată pentru a le revendica. Prințul Charles a donat fabrica coroanei, care a fost ulterior transformată în spital.

Jean Overton Fuller (2) a descoperit, în timpul cercetărilor sale, că averea contelui la moartea sa a fost un pachet de facturi și chitanțe plătite și încasate, 82 de Reichsthalers(3) și 13 șilingi (bani lichizi), 29 de grupuri diferite de articole de îmbrăcăminte (aici sunt incluse mănuși, ciorapi, pantaloni, cămăși etc.), 14 cămăși de in, alte opt grupuri de articole de in și

diverse obiecte de uz casnic (aparate de ras, catarama, periute de dinți, ochelari de soare, piepteni etc.). Nu au fost găsite diamante, bijuterii, aur sau alte bogății, și nici obiecte culturale din călătorii, obiecte personale (cum ar fi vioara sa) sau note de corespondență.

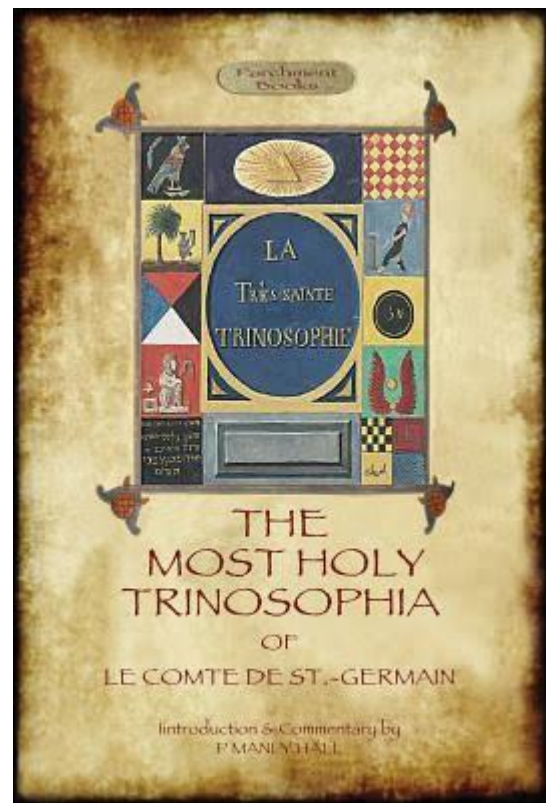
Cărți atribuite contelui

Cu excepția fragmentelor de intrigi politice, a câtorva piese muzicale și a unui poem mistic, există doar două scrieri atribuite contelui: *La Très Sainte Trinosophie* și *Manuscrisul triunghiular fără titlu*. Prima carte atribuită Contelui de Saint Germain este *La Très Sainte Trinosophie* (Cea mai sfântă Trinosophie), un manuscris din secolul al XVIII-lea, frumos ilustrat, care descrie în termeni simbolici o călătorie de inițiere spirituală sau un proces alchimic, în funcție de interpretare. Această carte a fost publicată de mai multe ori, mai ales de Manly P. Hall, în Los Angeles, California, în 1933. Atribuirea textului Sfântului Germain se bazează pe o notă scrisă de mână mângălită în interiorul copertei manuscrisului original, în care se afirmă că aceasta era o copie a unui text aflat cândva în posesia Sfântului Germain. Cu toate acestea, în ciuda introducerii elaborate a lui Hall care descrie legenda contelui, *The Most Holy Trinosophia* nu prezintă nicio legătură sigură cu el.

Cea de-a doua lucrare atribuită Sfântului Germain este manuscrisul fără titlu din secolul al XVIII-lea în formă de triunghi. Cele două exemplare cunoscute ale Manuscrisului triunghiular există ca *Manuscrisul Hogart* 209 și 210 (MS 209 și MS 210). Ambele se află în prezent în Colecția Manly Palmer Hall de Manuscrise

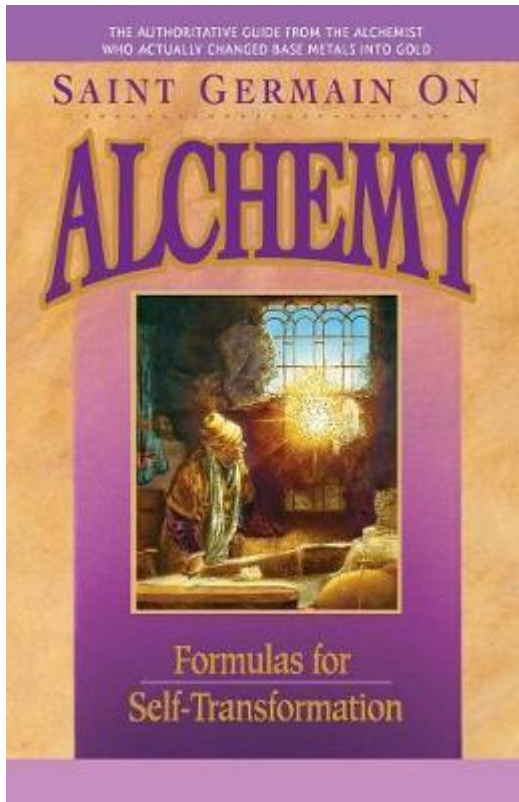
Alchimice de la Biblioteca de Cercetare Getty. Nick Koss a decodificat și tradus acest manuscris în 2011 care a fost publicat ca *The Triangular Book of St. Germain* de Ouroboros Press în 2015. Spre deosebire de prima lucrare, acesta îl menționează direct pe Sfântul Germain ca fiind inițiatorul său. Cartea descrie un ritual magic prin care se pot realiza cele două cele mai extraordinare fapte care au caracterizat legenda Contelui de St. Germain, și anume procurarea de mari bogății și prelungirea vieții.

În Teosofie

Un articol cu titlul Sfântul Germain (Teosofia). Miturile, legendele și speculațiile despre Sfântul Germain au început să fie răspândite la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea și continuă și astăzi. Acestea includ credințe conform cărora el este nemuritor, Evreul rătăcitor, un alchimist cu elixirul vieții, un Rosa-crucian și că ar fi profețit Revoluția Franceză. Se spune că l-ar fi întâlnit pe falsificatorul

Giuseppe Balsamo (alias Cagliostro) la Londra și pe compozitorul Rameau la Veneția. Unele grupuri îl onorează pe Saint Germain ca pe o ființă supranaturală numită maestru ascensionist.

în 1566 pentru a fi folosită în toate statele germane, bătută în diferite versiuni în următorii 300 de ani și care conținea 25-26 de grame de argint fin

Text si NOTE- AG SAGA PUBLISHING

Audiții muzicale

<https://www.youtube.com/watch?v=LvL5X6aG Wc>

Muzica atribuită contelui

Au rămas circa 6 sonate, 7 piese solo pentru vioară, 4 cântece engleze și circa 40 arii italiene.

<https://www.youtube.com/watch?v=fPoEK9wHgeY>

Note

(1) Horatio Walpole Earl of Orford (1717 – 1797), cunoscut sub numele de Horace Walpole, a fost un scriitor englez, istoric de artă, om de litere, anticar și politician.

(2) Jean Overton Fuller (1915 - 2009) a fost o scriitoare britanică cunoscută mai ales pentru cartea sa Madeleine, povestea lui Noor Inayat Khan, un agent SOE (Organizație britanică secretă) aliat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

(3) Reichsthaler, a fost o monedă de argint standard introdusă de Sfântul Imperiu Roman

ENSEMBLE PHOENIX
Música del Conde de Saint-Germain

Aus "Six Sonatas For Two Violins With A Bass For The Harpsicords Or Violoncello"
Sonata I in F-dur
1-Molto Adagio 2-Allegro Moderato 3-Andante Amorisissimo 4-Cantabile
Aus "Seven Solos For A Violin" 5-Adagio 6-Allegro 7-Andante 8-Allegro
Aus "Seven Solos For A Violin" 9-Adagio 10-Allegro 11-Andante 12-Allegro
Aus "Six Sonatas For Two Violins With A Bass For The Harpsicord Or Violoncello"
Sonata VI in a-dur 13-Cantabile Lento 14-Tempo Giusto 15-Adagio 16-Cantabile Allegro

ENSEMBLE PHOENIX:
Marcus Honegger (1er violin),
Thorse Mahnkoff (2do violin),
Matthias Hahn-Engel (violoncello) y
Arthur Weinbremer (cimbalo)

ENSEMBLE PHOENIX
Música del Conde de Saint-Germain
(1696-1784)